

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από μια καλύτερη συλλογή που εξέλθεη τελευταίως από Παρίσι, πλείους εικονογραφημένη).

Η δέησις ντε Ποπελιέντ στο στρατάρχη ντε Ρισελί.

Η δεσησις ντε Ποπελιέντ προς τον στρατάρχη και δουκά ντε Ρισελί :

«Αγαπημένε μου φίλε, καρδιά μου λατρευμένη.

Γιατί γράφεις τόσο ψυχρά σε μένα που δεν ανυπόνοο παρά για σένα, για σένα τον όποιον λατρεύω και για τον όποιον πεθαίνω; Είμαι ίσως άπιστη... Το ξέρω, όπως είπες ξέρω πως έχεις πολλές ανησυχίες που δεν σου αφήνουν καιρό για να μου γράφεις και που σε βασανίζουν. Γι' αυτό είμαι βέβαιη, καρδιά μου, μα ή παρηγόρησθαι είναι ότι από την τελευταία επιστολή σου λείπον αυτές η εξαοράσις... αυτά τα αισθήματα που βγαίνουν από την ψυχή και που προκαλούν τον τρυφερό και σ' αυτόν που τα γράφει και σ' αυτόν που τα διαβάζει. Η αγάπη μου τώρα που σου γράφω, αγαπημένε μου, είναι τόσο μεγάλη, ώστε νομίζω πως έχω περτάει και τριάντα ολόκληρη.

Σου γράφω γρήγορα, γιατί θέλω να σου στείλω την επιστολή μου αυτή πριν φύγη το ταχυδρομείο.

Σε λατρεύω, αγαπημένε μου, και νοιάζομαι πως θα πεθάνω γιατί δεν βρισκόμαι κοντά σου. Η άνοιξη που θα σου καταστήσει τη ζωή.

Δεν αγαπώ ποτέ τίποτε άλλο από σένα, καρδιά μου. Είμαι η πιο δισταγμένη γυναίκα του κόσμου. Άλλοι μου αγαπημένε μου... Καταλαβαίνω πως δεν υ' αγαπάς κ' εσύ το ίδιο... Ψάξιόν δεν είναι απαιτητική... Αγάπη με ταυλιόχιστον όσο μπορείς...»

Ο Μέγας Ναπολέων λίγες ημέρες από τον γάμον του έστειλε την παρακάτω επιστολή προς τη μησητή του Ίωσηφίνα :

«Στηνώρα σήμερα νοιώθοντες ολόκληρον τον έαυτό μου πλημμελιωμένο από σένα. Η ελπίδα σου βρισκόταν διαρκώς μπρος στα μάτια μου και η ανάμνησις της μεθεστιακής βραδιάς που περάσαμε χθές δεν άφινε σε ησυχία τις αισθήσεις μου.

Γλυκεία και άσχηγη Ίωσηφίνα, τι ήταν αυτό που έβλεπε στην καρδιά μου; Υποφέρει διαρκώς για σένα και έχει γίνει κοιμητία από τον πόνο... Ο φίλος σου που σε λατρεύει δεν έχει πια ούτε μια στιγμή γαλήνης... Και τι περτάει τόσο όταν φιλονίκας σε από γλυκιά και στα μάτια, νοιώθω σ' ολόκληρον το κομμάτι μου μα φίλογα που με καιεί και με λιώνει σαν το κερί!

Μου είπες πως θα σε ξαναδώ το βράδι... Πώς θα ξέρω ως την ώρα αυτή; Πώς θα μπορούσα ν' αντισταθώ στη φίλογα που με καιεί;

Ψάξιόν, πόσοι να ξαναγεννηθώμει, γλυκεία μου αγαθή, δεξον ένα ξανατομωμένο φίλά. Μά μη που δώσης και τά δικά σου, γιατί που καινε και μου δηλητηριώζον το αίμα.»

Ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος 1ος προς την περιφήμη χορεύτρια κ' ενομούμενη του Δόλλα Μοντέξ :

«Λούτα μου, ο κόσμος σε μισεί και σε καταδικάζει, μα όπως προσπάθεις κ' αν ζάνουν οι έθνοί σου για να μείν ζωοίσων, τόσο περισσότερο θα δένεται η καρδιά μου με τη δική σου. Όσο πιο πολύ σε μισούν, τόσο πιο πολύ σ' αγαλώ. Ποτέ δεν θ' αποχωρισθώ από σένα. Δεν μισούν τις άλλες γυναίκες, Λούτα μου... Μονάχα έναντιον σου είνε μιασινέμω. Ότι καιζάνει εσύ το θεοφών έγκλημα, θέλουν να σ' εξοντώσουν, να σε καταστήσουν, μα δεν θα κατορθώσουν τίποτε, γιατί είμαι έγω εδω και άμωρο για σένα. Είμαι δικός σου για πάντα, όπως κ' εσύ θα μείνης για πάντα δική μου.

Χάεις σ' εμένα, η ζωή μου εξεγενιστηκε, η ζωή μου που, χωρίς εμένα, ήταν έρημη και άδεια. Ο έρως σου είνε η τροφή της καρδιάς μου. Άμα θα πάγω να τρέμωμαι μ' αυτόν, θα πεθάνω... Κι' όταν ακόμα όλος ο κόσμος σ' εγκαταλείφω, έγω δεν θα σ' εγκαταλείφω. Η καρδιά μου θα είνε πάντοτε δική σου.

Ζωή της ζωής μου, είμαι δικός σου, είμαι ο σκλάβος σου... Θα διακόμω κάθε σχέσι με τους άλλους σου και θα τους διώξω μακριά μου... Θά σ' έχω πάντα κοντά μου και στο πνερό σου θα τελειώσω το έπιγιο ταξείδι μου, όταν ο Θεός εδοξοθή και με καλέσει στο όριάνο βασιλέδι του. Και όπως η ψυχή ν' ένοιωμει με το σώμα, έτσι, μέχρι θάνατο, η ψαχέι μου θάνα δεμένη με τη δική σου. Βυχή σε σένα αυτό που δεν βήκα ως τότε σε κανένα. Βλέποντάς σε, έννοιου σου πως μα καινούργια ζωή άρχισε για μένα και όλα τα αισθήματα

που άλλες, εκτός από σένα, μου είχαν έμπνεύσει. Ψάξοναι μονομιάς. Γιατί τα μάτια μου διάβασαν μεσ' στα δικά σου ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ! 6 Ιουλίου 1847.»

Η Μαργαρίτα Γκωτιέ («Κρυφή με τας Κουελιάς») προς τον Άρμάνδον Ντεντέλ, την εποχή που η φθίσις της είχε πια προχωρήσει :

«Ω, Έλα, Αρμάνδε... Υποφέρω φοιχτά! Θεέ μου, θα πεθάνω... Ήσων τόσο θλιμμένη χθές ώστε θέλησα να περάσω το βράδι μου έξω... Μου φανόταν πως αν έβυνα κλισιμένη μέσα, η νύχτα μου δεν θα περνούσε ποτέ...

Γι' αυτό, παρ' όλο το δονατό περτάει που με κλόραζε, ντόθημα και πληρα με το αιάξι στο θέατρο, όπου παύζοναι ένα κοιμηόδωλο. Η Ζουλιέττα μου έβαλε καναδάκι... Χωρίς αυτό, θα μινόμενα σαν πλάσμα... Έργαστασθήκα στο ίδιο θεατρο, όπου σου είχα δώσει το πρώτο μου φαντεβώ... Μα δεν μπόρεσα να παρακολούθησω την παράστασι ως το τέλος της... Στη δευτέρα πράξι λεπτοβήμα και υποπεθαμένη με μετέφεραν στο σπίτι μου.

Όχι τη νύχτα μου την πέρασα βήχοντας και φτίνοντας αίμα... Σήμερα δεν μπορώ πια να μιλήσω... Θεέ μου, Θεέ μου, θα πεθάνω... Έλα, Αρμάνδε... Έλα... Θέλω να σβόσω μέσα στην αγκαλιά σου... Μην άρχησις, γιατί δεν θα με προτάσης...»

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Ντιντερό προς την κορία Σοφία Ρολλάν :

«Είμαι στο σπίτι σου και γράφω μεσ' στο σκοτάδι χωρίς να βλέπω. Ήρθα εδω με την ελπίδα να φίλησω το χέρι σου, αλλά, επειδή δεν σάς βήκα, θα γράψω πίσω. Είνε έννευα η ώρα και σάς άμωρο ότι στην επιστολή μου αυτή μόνο για να σάς γράφω ότι σάς αγαλώ. Αν και θα προτιμούσα να σάς το πω με το στόμα μου... Χαίρε, Σοφία μου, χαίρε... Θέλω να φάγω και δεν μπορώ. Η ελπίδα μ' αμωρο γράφωτε εν θ' μεταξθ και σάς δώ, έτσι και μια στιγμή, με κρατάει στο σπίτι σου...

Γι' αυτό εξακολούθη να σάς γράφω, χωρίς να βλέπω μεσ' στο σκοτάδι τι μοντρώσης καινω στο χατίρι μου. Ψάξιόν, όπου δεν μπόρεσι να ξεχωρίσει τα γραμμάτια μου, διαβάσει τις λέξεις: «ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ...»

Η Μαγόν Λεσκώ προς τον ίπποτή ντε Γκωριέ :

«Σου δοκίμομαι, αγαπημένε μου έπότη, πως είσαι το είδοιο της καρδιάς μου και πως δεν υπάρχει τίποτε στον κόσμο που να μπορώ να το αγαλώσω σαν κ' εμένα... Ψάξιόν, δεν βλέπει, αγροχέ κ' αγαπημένη μου φίλε, ότι στην καρδιά σου που βρισκόμαστε, στη στιγμή που μας λείπει κ' αυτό άκόμα το φρονι, δεν μπορώμει να είμαστε τρυφεροί... Θα πεθάνω ίσως καιμιά μέρα από την πείνα και θα βγάλω τον τελευταίο μου στεναγμό, νομίζοντας πως είνε στεναγμός άγάτης...

Σε λατρεύω, μπορής να υπολογίσης στην αγαθή μου, μα άμωρο έμεινα λίγο καιρό να κανονίσω την τύχη μας... Θά έγραστο για να ζάνω τον αγαπημένο μου έπότη εύτενυμένο... Από τον αδελφό μου θα μάθης περισσότερα νέα μου. Απτός θα σου πη τόσο κλιώγω για σένα...»

Η αποχαιρετιστήριος επιστολή του Συρανόν ντε Μπεροζερό ακ προς τη Ρωξάνη :

«Ρωξάνη, χείρε, θα πεθάνω... Χαί, είμαι βέβαιος πως θα πεθάνω άπόψε, αγαπημένη μου...

Έχω ακόμα την καρδιά βαρεία από ανέγνωστον έρωτα κ' όπως πεθάνω... Ποτέ, ποτέ πια τα χείρε μου μάτια, ποτέ τα βλέμμάτια μου δεν θα φίλησουν μεσ' από τον άέρα τις ζωοποιημένες σου κινήσεις... Σου στείλω αυτό που το γράμμα κ' ένα μικρό φίλο για να σε φίληση για τελευταία φορά εκ' άφρονος μου... Θέλω να φωνάξω, θέλω να φωνάξω για να σ' αποχωριστώ... Χαίρε!... αγαπημένη μου!... λυτρεμένη μου!... θησαυρέ μου!...

Η Αόλα Μοντέξ

Ο έρως σου είνε η τροφή της καρδιάς μου...